1 april 1997
HUMO 2952/15

Onafhankelijk weekblad voor radio en televisie.
Tel. 02-776.2420 *(redactie)*
Neerveldstraat 109, 1200 Brussel
Telex 23291 - Telefax 02-776 2324
E-mail: humo@humo.be
The Wild Site: http://www.humo.be

Algemeen Directeur
Jan Vandenwyngaerden

Hoofdredacteur
Guy Mortier

Redactie
Ingrid De Bie, Stefanie de Jonge, Daan Delannoy, Staf Herten, Guido Van Meir, Jörgen Oosterwaal, Marc Van Springel, Rudy Vandendaele en Bart Vanegeren - Eindredactie: Mieke Strynckx en René van Munster
Redactiesecretariaat
Agnes Neuville, Kaat Camerlynck, Kristel De Cat, Frouke De Smet en Emmeke Orlans.
Radio- en tv-redactie
Guido Van den Hauwe, Luc Bigaré, Anita Ghijsbrecht, Ghislain Henderickx, Peter Ingelbrecht, Jan Ophalvens, Charlie Poel, Jan Van Camp, Hilde Vandervelde en Chris Van der Plas
Telefax 02-776 2311

Correspondentie Hollywood
Maria Snoeys-Lagler
Fotograaf
Herman Selleslags
Illustrators
Jan Bosschaert, Kamagurka, Jan De Maesschalck, Ever Meulen, Tom Schamp, Herr Seele, Joost Swarte en Gummbah

Lay-out
Ann Bellon, Geoffrey Fiems, Jef Proost en Koen Roskams

Promotie
Gilbert Debusscher
Tel. 02-776 2470
Daniel Van den Bossche (vormgeving)
Reklameregie: Medialogue
Neerveldstraat 109, 1200 Brussel
Tel. 02-776 2710
Commerciële Dienst Dagbladhandelaren
Telefoon 03-247 4747
Telefax 03-247 4748

Losse Verkoop België 65 F
Verkrijgbaar in 4.546 verkooppunten
Distributie PVD Brussel
Telefoon 02-525 1411
Losse Verkoop Nederland fl 3,95
Verkrijgbaar in 1750 verkooppunten
Distributie Aldipress bv De Meern
Telefoon 030-6660 611

Abonnementen België
Info: telefoon 03-247 47.49
Inschrijving: Tijdschriften Uitgevers Maatschappij (I.U.M. N.V.)
Jan Blockxstraat 7 - 2018 Antwerpen
Rekening: 410-0161251-60
3.120 F / 52 nummers
1.550 F / 26 nummers
780 F / 13 nummers
Met vermelding: Nieuw abonnement HUMO
Abonnementen Nederland
Info/inschrijvingen Medianet
Postbus 299 - 2000 AG Haarlem
Telefoon 023-5173549
fl 185/52 nummers
fl 95/26 nummers
fl 50/13 nummers
Andere landen: op aanvraag

HUMO is een uitgave van Tijdschriften Vereniging Vlaanderen N.V. (T.V.V.), Neerveldstraat 109, 1200 Brussel - Tel. 02-776 2211 *(centrale)*
Handelsregister Brussel 484.644
B.T.W. 429.160.662.

Verantwoordelijk uitgever
Guy Mortier
Neerveldstraat 109 - 1200 Brussel

HUMO
Gemiddelde oplage 1995
278.350 ex.
ISSN 0771-8179

'Robotfoto van een persoon gezien op 9 november 1985, omstreeks 1 uur voor de feiten. Hij droeg een trois-quarts jas, waaruit volgens een getuigen een kort geweer viel'. Geheel onafhankelijk hiervan vertelt een ooggetuige van het bloedbad in de Delhaize in Aalst voor het eerst wie hij, geweer in aanslag, voor zich heeft gezien: Patrick Haemers! P.10.

'Er zullen steeds meer nieuwe ziekten opdoemen. Daarom zal, om zichzelf te redden, Moeder Aarde zich van haar voornaamste ziekte, de mensheid, ontdoen.' Ja, in 'Cheers' kon je om 'm lachen, maar nu is het ernst. De 7 hoofdzonden volgens Woody Harrelson, p.14.

Zondag is weer Ronde van Vlaanderendag, de hoogdag van het Vlaamse wielrennen. Aan de hand van de allergrootste kenners tekenen wij het parkoers voor u uit, voorspellen het verloop van de esbattementen en houden alleen nog even de naam van de winnaar (Museeuw) geheim. P.26.

Er is één heel gevaarlijk punt, helemaal in de nek, waar je rechtstreeks met een naald in het verlengde merg kunt prikken. Maar dat is geen acupunctuur, dat is moord met voorbedachten rade. Kortom: *don't try this at home*. Dossier Alternatieve Geneeswijzen, p.38.

HUMO

deze week

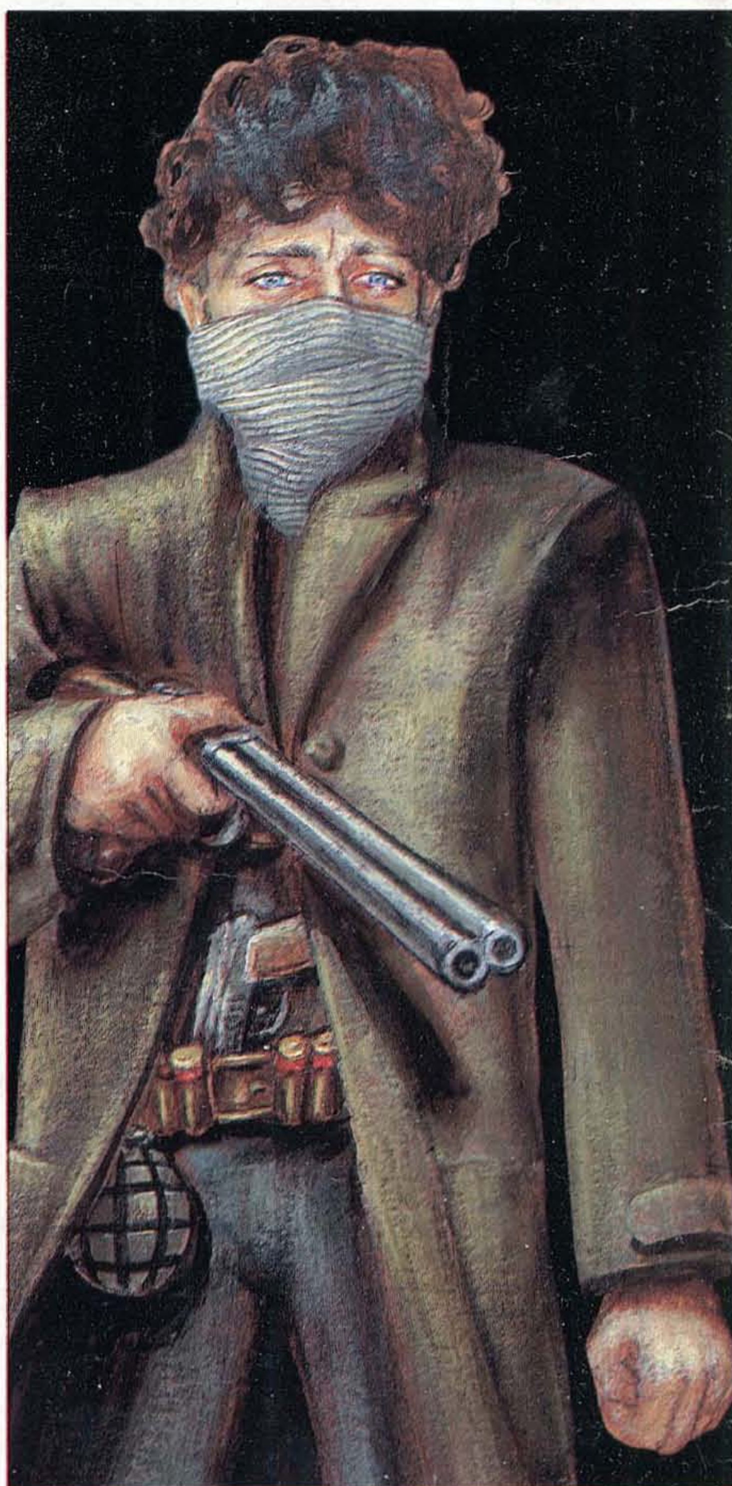
volgende week

Verrassing!

De Bende van Nijvel: na 11 jaar spreekt een ooggetuige van het

DE REUS HERKEN

Op de parking van het Delhaize-filiaal in Aalst vermoordde de reus van de Bende van Nijvel in november 1985 acht mensen, terwijl hij wild schietend door de supermarkt liep, brullend dat iedereen op de grond moest gaan liggen en vooral niet mocht kijken. Eén getuige is toch blijven kijken en heeft het gezicht van de Bende-reus gezien. Hij is dat gezicht nooit vergeten. Bijna tien jaar later herkende hij het op een cover van een blad. Het bleek het gezicht van Patrick Haemers te zijn, de 'populaire' gangster die in 1994 zelfmoord pleegde in zijn cel. Was Patrick Haemers, het symbool van de versmelting van politiek, zakenwereld en georganiseerde criminaliteit in het Brussel van de jaren '80, dan tóch de reus uit de Bende-legende?

Het bloedbad

Op zaterdag 9 november 1985 rond half acht 's avonds waren de twee zwaar bewapende rijkswachters die het Delhaize-filiaal aan de Parklaan in Aalst bewaakten en al uren op de parking rondlummelden, plotseling verdwenen. Net op dat moment arriveerde de Bende van Nijvel. Toevallig. Via de ingang aan de Ninoofsesteenweg reden de gangsters in een antracietkleurige Golf GTI de Delhaize-parking op. Drie mannen sprongen eruit: één grote, brede vent en twee kleinere kerels.

In een hoek zagen ze een kleine Renault R4 geparkeerd staan. De drie gangsters doorzeefden hem. Het R4-model van Renault werd toen nog als dienstauto gebruikt door de rijkswacht. Maar deze R4 was geen rijkswacht-auto. De chauffeur die in de R4 zat te wachten, overleefde de fusillade niet.

Daarna liepen de drie naar de supermarkt. Vier mensen kwamen naar hen toe gewandeld: een man, een vrouw en twee kinderen die hun boodschappenkarretje in de richting van hun auto duwden. Ze hadden pech: door op dát moment dáár te zijn konden ze drie gangsters duidelijk en van dichtbij zien, en werden ze eerstelijnsgetuigen van een overval van de Bende van Nijvel.

En dus werd de familie uitgeroeid. De grote Bende-man, die duidelijk de leiding over het commando had, schoot de winkelende vader meteen in de buik. De man viel voorover; hij werd met een nekschot afgemaakt. Het dochtertje, dat zich op haar vader gooide, werd even koud afgeschoten. De vrouw en de zoon vluchtten weg. De vrouw kwam niet ver. Een schot raakte haar in de rug. De lading schroot die op de zigzaggend wegrennende jongen werd afgevuurd, miste grotendeels haar doel. Het gros van de speciale *Plastic Legia*-munitie versplinterde de ruit naast de deur waardoor de jongen naar binnen rende. Een vijftal stukken schroot schroeide door zijn jas en raakten hem in zijn billen. De jongen voelde het zelfs niet. Huilend rende hij naar een schoolkameraad die hij in de supermarkt aan het rek met stripboeken had gezien.

De gangsters liepen de supermarkt binnen. Ze schoten op alles wat bewoog. Meer mensen stierven. De Bendelingen dwongen de caissières hun kassa's leeg te maken en het cash geld en de cheques in een zak te stoppen. Ze zetten de filiaaldirecteur een revolver tegen de slaap. Hij moest hen naar de kluis brengen; een babykluis die achteraan in de supermarkt stond.

Uiteindelijk stapte de Bende met een half miljoen cash geld, voor 240.000 frank cheques en de zware babykluis naar buiten, de parking op. Met opengeklapt achterportier reed de Golf achteruit van de parking weg. In de kofferruimte zat de 'reus', die een politieman die de auto wilde tegenhouden letterlijk uit de weg schoot. Daarna verdween de Golf richting Ninove. Hij liet acht lijken achter.

De ogen van de reus

In de Bende-literatuur wordt steeds opnieuw geschreven dat de overvallers in Aalst carnavalsmaskers droegen. Alle getuigen spreken dat nadrukkelijk tegen, ook de onze.

DE GETUIGE « Ik heb hen duidelijk gezien. Ze droegen absoluut geen carnavalsmaskers. Ze hadden sjaals voor hun mond en hun neus geslagen. Boven die

D ALS HAEMERS

sjaals was hun gezicht onbedekt en zichtbaar. Ze hadden zich ook geschminkt: er lag een laag bruine *fond de teint* op hun gezicht. Dat viel op: achter hun oren zag je hun witte huid nog. En ze droegen ook nogal belachelijk uitziende pruiken met dikke, zwarte krullen, van die Zwarte-Piet-pruiken. Toen ik ze zag opduiken dacht ik eerst dat het een grap was, dat het *Vuil Jeanetten* uit het Aalsters carnaval waren.

» Er was een man bij die een kop boven de twee anderen uitstak. Hij had brede schouders en hij was een meter vijfentachtig, een meter negentig groot. Hij was duidelijk de baas. Hij liep luid brullend in de richting van de supermarkt. Hij schreeuwde opgewonden in het Frans en in het Nederlands. Geen correct Nederlands, meer het gebroken taaltje van iemand die nauwelijks Nederlands kent. Hij gaf bevelen aan zijn maats en bleef maar tieren dat iedereen op de grond moest gaan liggen, en vooral niet mocht kijken.

» De *reus* droeg een lange groene jas. Geen regenjas, maar zo'n stoffen overjas die mannen vaak over een pak dragen. Hij had de jas met de bovenste twee knopen vastgemaakt, zodat die openwaaide als hij liep en dan kon je zien dat hij aan zijn ene zij een revolver in zijn broeksriem had zitten, en aan de andere granaten droeg. Tenminste, ik denk dat het granaten waren, maar het zou ook een lader geweest kunnen zijn. Hij schoot met een tweeloop, een jachtgeweer waarvan de lopen snel en slecht waren afgezaagd. Hij hield het ding in één hand, en zo schoot hij ook: nonchalant, met één hand.

» Toen de gangsters terug naar buiten liepen met hun buit zag de grote man, die de zak met geld droeg, mij opnieuw. Ik lag naast mijn schoolvriendje. 'Niet kijken', riep hij. Ik keek toch. De sjaal was weggezakt van voor zijn mond. Ik zag zijn gezicht. Ik zag dat hij een pukkel op zijn wang had, naast zijn neusvleugel.»

In tien jaar tijd heeft de politie zich niet echt druk gemaakt om deze belangrijke getuige. Ze is een paar keer met een paar foto's langsgekomen toen de getuige nog in het ziekenhuis lag. Of hij misschien iemand herkende? Hij herkende niemand. Telkens was de zaak in twee minuten geregeld.

Maar de getuige is nooit het gezicht van de reus vergeten. Veel jaren later zag hij op een weekbladcover een foto, en hij herkende het gezicht van de Bende-reus van Aalst. Hij zag opnieuw die koude, lichtblauwe, half open ogen die hij toen ook had gezien; hij zag de pukkel en het harde gezicht. Op de foto tekende hij zwarte krullen en een sjaal rond de kin, en toen wist hij het heel zeker: het was de moordenaar. Het was Patrick Haemers.

'89, Rio de Janeiro

Nadat hij in 1989 in *Barra de Tijuca*, de dure strandwijk van Rio de Janeiro was gearresteerd, begon **Patrick Haemers** plotseling honderduit te praten. Hij bekende ongeveer alles wat men hem en zijn bende aanwreef: een reeks overvallen op postauto's en geldtransporten, een paar moorden, de ontvoering van **Paul Vanden Boeynants**...

Maar één ding bleef hij hardnekkig ontkennen: dat hij ook maar iets te maken had met de overvallen en moordpartijen die gemakshalve onder de naam de **Bende van Nijvel** worden gegroepeerd.

Toen wij hem in oktober 1989 opzochten in de Braziliaanse gevangenis van Refice, maakte Haemers zich daar bijzonder druk over. 'Ze beschuldigen me er zelfs van, de Reus van de Bende te zijn! Om zes uur 's ochtends kwamen ze mij met het machinegeweer op scherp uit mijn bed halen. Toegegeven, ze hebben bij mij een *riot gun* gevonden, maar die was nog nooit gebruikt. 'Jij bent de Reus', zeiden ze. 'Jij was bij de overval in Eigenbrakel'. Maar mijn vrouw (*de prostituee Denise Tyack, nvdr.*) kon een alibi voor me opdiepen: een cheque die ik die avond had uitgegeven in het restaurant *Le Pagalo*. Ik wist het zelf niet. 'Jij hebt geluk', zei de flik. 'Als je dat alibi niet had gehad, dan was jij nu de Reus'. Daarom ben ik gevlucht. Ik was het kotsbeu. Ze wilden koste wat kost bewijzen dat ik de grootste misdadiger aller tijden ben.'

Maar de verdenkingen die tegen hem bestonden in verband met de Bende werden steeds nadrukkelijker.

Al waren ze eerst nog een beetje nevelig en algemeen. Haemers was een grote, brede kerel die lichtjes trekkebeende. Dat was ook het profiel van de Bendereus: een grote, brede jongen die mankte. Dus kwam Haemers terecht in de lijst Mogelijke Reuzen van de Bende-onderzoekers. Het feit dat hij zwaar aan de cocaïne zat, maakte hem zelfs favoriet.

Een politieman die in het onderzoek naar de Bende van Nijvel heeft gezeten, zegt: 'Voor mij is Haemers altijd verdachte nummer één geweest voor de Bende-overvallen in 1985 op de Delhaizes van Eigenbrakel, Overijse en Aalst. Hij was groot; er zijn niet zo heel veel grote gangsters. Bovendien was de reus niet dik, maar atletisch gebouwd. Haemers was dat. De overval in Aalst was ook duidelijk het werk van jongens die zwaar aan de drugs zaten. Ze schoten op alles en iedereen. Op mensen die in de weg liepen, op auto's waar niemand in zat, en zelfs op de muren. Dat wijst opnieuw naar Patrick Haemers. Hij was een *cokehead*.'

Au Trois Canards

De verdenkingen tegen Haemers kregen nog meer gewicht toen de politie het cliënteel van het restaurant *Au Trois Canards* in het Waals-Brabantse Ohain van dichterbij had bekeken. De eigenaar **Jacques Van Camp**, een gewezen-architect uit Sint-Lambrechts-Woluwe die deel uitmaakte van de dubieuze zakenentourage van de grote katholieke staatsman en minister van Staat Paul Vanden Boeynants, was in de nacht van 1 oktober 1983 voor zijn etablissement met een nekschot afgemaakt door Bende-moordenaars die carnavalsmaskers en legerschoenen droegen. Heel toevallig was het dragen van legerschoenen bij het begaan van criminele feiten een specialiteit van de Bende-Haemers, die zeer militair opereerde. Dat was Paul Vanden Boeynants zelf ook opgevallen toen hij in 1989 door de Bende-Haemers werd ontvoerd.

Begin 1989 vond de politie in een garagebox waarin wapens, munitie en een gestolen BMW van ➤

Patrick Haemers: de sjaal zakte weg, en één van de overlevenden van het bloedbad in Aalst zag zijn gezicht.

de Bende-Haemers lagen opgeslagen, een aantal carnavalsmaskers. Die waren door de Bende in Aalst niet, maar in Overijse en Eigenbrakel wél gebruikt. Waarvoor hadden Haemers en co die nodig gehad? Bij hun normale bezigheden - overvallen op geldtransporten - trokken ze bivakmutsen over hun hoofd. Ofwel heeft de Bende ze echt gebruikt, ofwel heeft iemand ze erin gestopt om de politie voor de Bende-aanslagen op het spoor-Haemers te zetten.

Uit het klanten-onderzoek bij Au Trois Canards bleek dat heelwat figuren uit de entourage van Haemers geregeld kwamen eten in Au Trois Canards, een restaurant dat vooral werd gefrequenteerd door de snobistische *beau monde* en door de financiële elite van Brussel. Haemers ontkende zelf dat hij ooit een voet in Au Trois Canards had gezet, maar hij en collega-crimineel **Philippe De Staerke** van de zeer kwaadaardige Bende-De Staerke werden er toch van verdacht mee de hand te hebben gehad in de moord op Van Camp. In oktober 1985 viel de gerechtelijke politie in Lasne in Haemers' villa binnen op zoek naar gegevens die Haemers in verband konden brengen met de moord op Van Camp en de Bende-overvallen op de Delhaizes in Eigenbrakel en Overijse van 27 september 1985. Men vond niets, op een *riot gun* na. Die werd in beslag genomen. Een jaar later kreeg Haemers de riot gun terug. Het was geen Bende-wapen geweest.

Een alibi

De *raids* op de Delhaize-supermarkten van september 1985 gingen er voor de bende in één avond en één moeite door: eerst was het Delhaize-filiaal in Eigenbrakel aan de beurt, twintig minuten later volgde dat van Overijse. De opbrengst van dat avondje hard aanpakken was belachelijk weinig geld en drie doden in Eigenbrakel, vijf in Overijse.

Opnieuw was Haemers een verdachte. Hij is overigens in de loop van de jaren ook door getuigen in Overijse herkend. Daarom kreeg Haemers in oktober 1985 die huiszoeking op zijn dak. Even kwam hij in de problemen, maar zijn vrouw produceerde razendsnel een alibi voor haar man: een betaalbewijs voor het restaurant *Le Pagalo*, waar ze zogezegd waren gaan eten op de avond van Eigenbrakel en Overijse.

Een magistraat die in het onderzoek naar Patrick Haemers heeft gezeten, heeft echter grote twijfels over dat alibi.

'Er klopt niets van. Het is getrukeerd. Ze zijn de avond vóór Eigenbrakel en Overijse in het restaurant geweest, en ze hebben gewoon de datum van de volgende dag op het betaalbewijs gezet.'

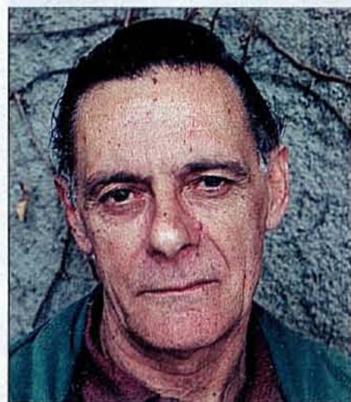
De Albanees **Basri Bajrami**, naast Haemers zelf en **Philippe Lacroix** de belangrijkste speler in de overvallen op geldtransporten van de Bende-Haemers na 1985, zei na zijn arrestatie in 1989 letterlijk tegen de toenmalige Brusselse onderzoeksrechter **Jean-Pierre Collin**, die het dossier-Haemers beheerde: 'Wij waren in Overijse aanwezig, maar wij hebben dat kind niet neergeschoten'.

In Overijse heeft de Bende effectief een jongetje van veertien van zijn fiets geschoten. Het kind was op slag dood.

Maar onderzoeksrechter Collin is niet ingegaan op de Bende-connecties van de groep-Haemers. Uiteindelijk heeft hij zelfs helemaal niéts met de verklaring van Bajrami gedaan. Verbaast het u nog?

Reyniers/Marnette

Een paar jaar na de overval, in februari 1989, herkende een caissière van de Delhaize in Overijse Patrick Haemers ook. Net als onze getuige zag ze een foto van hem in de pers. Ze stapte met haar ontdekking naar onderzoeksrechter **Freddy Troch** en substituut **Willy Acke**, die in het Dendermondse justitiepaleis het dossier van de moordpartij in Aalst behandelden. Troch wist dat herkenning door getuigen juridisch altijd moeilijk ligt, maar hij vond dit spoor meer dan de moeite. Hij zat zelf al een tijdje aan Patrick Haemers te denken als een mogelijk lid van de Bende van Nijvel. Patrick Haemers was in 1987 uit de gevangenis ontsnapt en hij woonde ondergedoken in Brazilië. Troch liet Haemers internationaal seinen. Hij wilde hem als getuige verhoren.

Achille Haemers, vader van Patrick, zat evengoed als zijn zoon diep in het Brusselse misdaadmilieu. In hun clubs kwam het kruim van de onderwereld.

In 1990 werd Haemers door Brazilië aan ons land uitgeleverd. Onmiddellijk nam Troch contact op met de Brusselse onderzoeksrechter Jean-Pierre Collin. Hij vroeg of hij Haemers mocht ondervragen. Er was geen haast bij: Troch zou beleefd wachten tot Collin Haemers eventjes kon missen. Collin had er geen bezwaar tegen. Maar andere lieden in Brussel hadden er duidelijk wél moeite mee. Zij wilden absoluut niet dat een onderzoeksrechter uit de provincie, over wie ze geen controle hadden, zich zou bemoeien met Brusselse dossiers als dat van Haemers. Die dossiers zaten vol geheimen die geheimen moesten blijven. De vroegere, nu veroordeelde Brusselse hoofdcommissaris van de gerechtelijke politie (GP) **Frans Reyniers** en de nu wegens schending van het beroepsgeheim in beschuldiging gestelde GP-commissaris **Georges Marnette**, die allebei zeer dubieuze connecties in het extreem-rechtse CEPIC van de PSC'ers **Benoît de Bonvoisin** en Paul Vanden Boeynants hadden, activeerden hun mannetje bij de krant *Het Nieuwsblad*, Hans De Ridder. In Het Nieuwsblad verscheen een kwaadaardig artikel waarin men zich afvroeg wie die boerekloot Troch wel dacht dat hij was, en waar hij de pretentie vandaan haalde om te denken dat hij zich met gelijk wat kon bemoeien. Tegelijkertijd zetten de heren van het CEPIC hun politieke machinaties tegen Troch in gang. Daarvoor gebruikten ze toenmalig PSC-minister van Justitie **Melchior Wathelet** en zijn kabinet, die hun schatplichtig waren. Een paar maanden later waren Troch en Acke hun Bende-dossiers kwijt. Troch heeft dus nooit de kans gekregen om Patrick Haemers op de rooster te leggen. Hij had wel al Achille Haemers ondervraagd, maar die had alle vragen ontweken en vooral niets verteld.

Spoorloos

In Dendermonde is men er altijd overtuigd van gebleven dat de topgangster Philippe De Staerke betrokken was bij de overval in Aalst. Niet als effectief uitvoerder, maar als logistiek hulpje dat mee het terrein had verkend, dat tijdens de overval mogelijk als ruggensteun in de buurt van de Delhaize aanwezig was, en dat er later voor heeft gezorgd dat de gebruikte wapens spoorloos verdwenen.

Als onderzoeksrechter Troch Patrick Haemers als uitvoerder in beeld wilde krijgen, moest hij op zijn minst aantonen dat die banden had met de groep-De Staerke. Troch en Acke waren ervan overtuigd dat die banden bestonden, maar dat onderzoek viel ook stil toen de twee Dendermondse magistraten verplicht werden hun dossiers aan het parket van Charleroi over te maken.

De Bende-Commissie

Tegenover de tweede Bende-commissie onder leiding van **Tony Van Parys** heeft de Brusselse substituut **Jean-François Godbille**, die al jaren lang de banden tussen de criminaliteit, de politiek en de zakenwereld in Brussel bestudeert, enkele weken geleden gezegd dat de Bende van Nijvel wat hem betreft het product, het zichtbare deel is van een misdadige financieel-economische structuur, van een maffioos zakenmilieu dat in de jaren '70 en '80 in Brussel is gegroeid. Godbille zei het niet met zoveel woorden, maar hij verwees duidelijk naar de bende politieke gangsters, criminele zakenmensen, advocaten, rechters èn hun relaties in de onderwereld rond Paul Vanden Boeynants en Benoît de Bonvoisin.

Patrick Haemers en zijn maats waren het Brusselse verbindingsteken tussen die bovenwereld en de onderwereld.

Michel Nihoul

Alhoewel hij het zelf altijd met nadruk bleef ontkennen, had Patrick Haemers meer dan uitstekende contacten met mensen als de Brusselse financiële advocaat **Michel Vander Elst**, die mee was betrokken bij de ontvoering van Vanden Boeynants, en Vander Elsts baas: de dubieuze zakenman **Léon-François Deferm** uit het